

ROMANA

Széles a világ
– nagy a szerelem

Alison Roberts

A hurrikán ajándéka

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Alison Roberts, 2014 – HarperCollins Magyarország Kft., 2017

A ROMANA 630. eredeti címe: *The Maverick Millionaire* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• *Magyarra fordította:* Zimányi Diána

Nyomtatásban megjelent a ROMANA 630. számában, 2017

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-208-6

• *Kép:* iStockphoto

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2017

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail-cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Nem. Ezúttal nem.

Jacob Logan megfogadta, hogy nem hagyja, hogy ezúttal is a bátyja húzza ki őket a bajból. Különösen azok után, hogy még mindig viseli a nyomait a múltkori esetnek.

Ben húsz perccel idősebb volt, a szülei már rég nem éltek. Miért olyan hihetetlenül nehéz megszabadulni a gyerekkori berögzöttségektől?

De ezúttal ő fogja kezébe venni az irányítást. Végül is az ő fantasztikus ötlete sodorta őket bajba. És tényleg nagy volt a baj. Ez most sokkal félelmetesebb volt, mint édesapjuk rájuk zúduló haragja a gyerekkori balhéik miatt. Rosszabb az afgán kalandnál, amikor elszöktek és beálltak katonának. Ez most élet-halál harc volt, és egyre inkább úgy tűnt, hogy nem állnak nyeresre.

Az előrejelzések figyelmeztettek a várható orkánszerű szélre, így tudták, hogy kemény napjuk lesz, de erre nem számítottak. A Lila hurrikán az éjjel váratlanul irányt változtatott, és hajnalra hegyméretű hullámokra, ádáz szélre és felhőszakadásra ébredtek. Az erős áramlás következtében a hullámok kiszámíthatatlanokká váltak, és az Ultrasebes Világ Körüli Verseny hajói Új-Zéland partjaitól keletre tehetetlenül sodródtak a nyílt tengeren.

Még hallották a rádiós jelentéseket, mielőtt a hajót végleg maga alá gyűrte a víztömeg. Valahogy sikerült begraniuk az apró mentőcsónakba. A kétszáz mérföldes szél és az ötven láb magas hullámok felborították a hajókat, az árbócok, akár a gyufaszál, kettétörték, sokan a vízbe zuhantak. Valahol a messzeségben mentőrepülőök köröztek a levegőben.

Az óceán borzasztóan nagy tudott lenni, ha az ember bajban volt.

Már órák óta csak sodródtak, mint parafa dugó a hatalmas tengerben.

Valamilyen csoda folytán végül észrevették őket. Egy helikopter szállt följük, és a legénység egyik tagja csörlőn leereszkedett hozzájuk, vállán hevederrel.

Egy hevederrel.

Kizárt dolog, hogy egy embernél többet ki tudjanak emelni egyszerre.

Nem ő megy elsőnek. Az időjárás percről percre rosszabbra fordult. Mi van, ha a helikopter nem tud visszajönni?

– Te méysz elsőnek – kiáltotta túl a tenger és a helikopter zaját.

– Még mit nem. Te méysz.

– Kizárt. Sérült vagy. Én tudok várni.

A csörlőn himbálózó mentőosztagos eltűnt egy hatalmas hullám mögött. Ahogy elkapta a hullám, veszélyesen közel sodródott hozzájuk. A saját életét kockáztatta, hogy megmentse az övékét.

– Ide figyelj, ez az egész az én hülye ötletem volt, így én döntöm el, hogy ki megy föl először.

Ha valami félresiklott, az mindig az ő hibája volt.

– Gyerünk, Ben. Vedd fel a hevedert. Te méysz elsőnek.

De Ben eltolta magától, és megpróbálta Jake karját a hurokba szorítani.

– Valakinek vigyáznia kell rád! – kiáltott rá.

– Minden rendben lesz, tudok várni.

– Ez nem egy hülye akciófilm, Jake.

– Azt hiszed, hogy én nem tudom?

– Tudom, hogy nem tudod. Akkor sem ismernéd fel a valóságot, ha farkaszemet nézne veled.

Pont olyan vagy, mint anya.

Most már a mentőosztagos is kiabálni kezdett, miközben megpróbált segíteni Bennek Jake-re erőltetni a hevedert.

– Erre nincs idő. – Te jó ég... a mentőosztagos egy nő volt.

Jake még mindig ellenállt.

– Ez meg mi a fenét akar jelenteni?
– Nem tudott szembe nézni a valósággal. Szerinted mégis miért lett öngyilkos?
– Ez ütött. Jake-nek a sokktól teljesen elszállt a harci kedve. Ráerősítették a hevedert.
– A helikopter tele van – kiáltott a mentőosztagos Bennek. – Amint tudunk, visszajövünk magáért.

A nő közel hajolt Jake arcához:

– Karoljon át, és tartson erősen.

Nem volt választása. Ahogy egyre feljebb és feljebb emelkedett, az apró narancssárga mentőcsónak úgy lett egyre kisebb és kisebb. De még mindig látta bátyja arcát, ahogy az felnéz rá. Lassan kezdte felfogni szavai értelmét. Talán sosem fogja megtudni az igazságot.

Édes istenem... Ben...

Ennek nem szabadna megtörténnie. Viszontlátja még valaha a testvérét?

2. FEJEZET

A hullám volt az utolsó csepp a pohárban.

Mintha az elmúlt órák adrenalinsokkja egyszeriben elszállt volna, Eleanor Sutton úgy érezte, hamarosan megfullad.

Különben is, mennyi adrenalint képes egyáltalán termelni az ember? Órák óta úgy égeti, mint a benzint. Kiemeltek két embert egy mentőcsónakból, és kimentettek egy harmadikat, akit csak a mentőmellény tartott a felszínen a háborgó tengerben. Végül, felhúztak egy súlyosan sérült tengerészt egy jacht fedélzetéről. A mentőhelikopter egyszerűen tele volt. Sőt, igazából túlterhelt, Ellie ezért volt kénytelen a csörlőn utazni, amíg a szárazföldre nem értek.

Így, közel a vízhez láthatta csak meg a hullámokon hánykolódó narancssárga mentőcsónakot, és benne a mentőhelikoptert reménykedve kémlelő két sápadt arcot.

Ellie a bukósisakjába épített mikrofonon és fejhallgatón keresztül folyamatos kapcsolatban volt Dave-vel, a pilótával és életmentő kollégájával, Mike-kal.

– Mentőcsónak, legalább két emberrel a fedélzeten kilenc óránál.

– Nem megy Ellie – válaszolta Dave. – Túllépnénk a megengedett súlyt, és a szél egyre csak erősödik – figyelmeztetett a pilóta.

Dave kitűnő pilóta volt, de ebben az időjárásban neki is meggyűlt a baja a helikopter irányításával. Bármilyen további túlsúly a közeledő hurrikánban elegendő lehet ahhoz, hogy a gép megbillenjen, és mindannyian életveszélybe kerüljenek.

De egyszerűen nem hagyhatták őket a vízben. Bár a Lila hurrikán teljes ereje még csak pár óra múlva lesz érezhető, már most sem szabadna a levegőben lenniük. Mire elérik a szárazföldet, valószínűleg egyetlen gépet sem engednek már újra felszállni. És nem valószínű, hogy bárki más észreveszi ezt a pici mentőcsónakot és kimenti a benne ülőket.

Ha nem tesznek semmit, azzal aláírják a két vízen hánykolódó ember halálos ítéletét. Már így is nagyon sok áldozatot követelt ez a verseny.

– Az egyiküket ki tudjuk menteni – mondta Ellie kétségbeesetten. – Utazhat velem a csörlőn. Olyan közel vagyunk a szárazföldhöz. Ledobjuk, és visszajövünk a másikért.

Pillanatnyi csend után ezúttal Mike szólt bele a mikrofonba.

– Tényleg meg akarod próbálni, Ellie?

Tényleg akarta? A testéhez tapadó mentőöltözet ellenére érezte, hogy lassan kihűl a szervezete. Biztonságosan fogja tudni vajon kezelni a hevedert? Túl volt a végkimerülés határán és a régi hátsérülése is szörnyen kínozza. Mi van, ha az utasa rettegni fog a csörlőn való utazástól, birkózni kezd vele és lehetetlenné tesz egy biztonságos leszállást?

De mindannyian tudták, hogy nincsen más választásuk.

– Legalább próbáljuk meg – mondta Ellie. – Ennyit megtehetünk, nem?

Tehát megpróbálták. Dave csak nehezen tudta egyenesben tartani a helikoptert, a hullámok kiszámíthatatlanok voltak. Épp amikor elég közel értek a kis tutajhoz egy hullám átcsapott Ellie fején, és ő teljesen a víz alá merült.

Nem volt túl sokáig a víz alatt, de számára egy örökkévalóságnak tűt.

Eleanor Suttonnak elege volt. Harminckét éves volt, és állandó hátfájással küszködött. Három évvel ezelőtt nem így képzelte el az életét. Férjhez akart menni, és gyereket szülni. Részmunkaidőben légi mentést oktatni.

Amikor három évvel ezelőtt a tervei szertefoszlottak, csakis az adrenalin vitte előre. Saját életét veszélyeztetve mások életének megmentéséért élt, ez segítette át ezen az időszakon.

De ez már nem működött tovább, és tudta, hogy soha többé nem is fog működni.

Ahelyett, hogy csak a mentésre koncentrálna, ilyen gondolatok járnak a fejében.

Vége. Ennyi volt. Ez volt az utolsó alkalom.

Hihetetlen módon a mentőcsónakban ülő férfiak nem akartak együttműködni. Ellie a kezében tartott hevedert odadobta az egyiküknek, de az azonnal tovább akarta adni a másiknak.

– Gyerünk, Ben. Vedd fel a hevedert. Te méész elsőnek.

De a másik férfi eltolta magától a hevedert, és kisebb harc árán a másik férfi testére erősítette. Miközben azon vitatkoztak, hogy ki menjen elsőnek nem jutottak sehova.

– Minden rendben lesz, tudok várni – kiáltotta az egyik.

– Ez nem egy hülye akciófilm – ordította vissza a másik.

A rádió hangjától Ellie összereszt.

– Hallasz, Ellie? – szólt a fülébe Dave recsegő hangja. – Működik még a rádió?

– Igen.

Ellie kinyújtotta a kezét, hogy megakadályozza, hogy a mentőcsónak elsodorja. A két férfi még mindig vitatkozott. Te jó ég – elképzelhető, hogy az egyik éppen azzal vádolta meg a másikat, hogy éppen olyan, mint az anyja?

Azt hitte, hogy az iménti rémisztő merülés volt az utolsó csepp a pohárban, de ez még azon is túltett. Az együttműködés hiánya mindannyiukat óriási veszélybe sodorta. Hirtelen borzasztó haragra gyúlt.

Mérgező volt magára, hogy veszélyezteti a mentőhelikopterben utazók életét.

Mérgező volt a két férfira, akik saját maguk helyett egymást próbálták megmenteni.

Mérgező volt, mert tudta, hogy nem menekülhet továbbra is a munkába, szembe kell néznie a valósággal.

Sikerült elég közel kerülnie ahhoz, hogy felsegítse a hevedert az egyik férfira és rájuk kiáltson.

– Erre nincs idő.

De azok rá se hederítettek.

– Ez meg mi a fenét akar jelenteni? – kiáltotta az egyikük.

A rádió megint fájdalmasan Ellie fülébe recsegett.

– Mi folyik ott? – kérdezte Dave.

– Maradj készenlétben! – csattant fel Ellie. Még mindig mérgező volt. De miközben a pilótával beszélt valami történt odalent. A férfi, akire megpróbálta ráerőltetni a hevedert mozdulatlaná vált, így Ellie-nek sikerült bekapcsolni a klipszeket.

– A helikopter tele van! – kiáltotta oda a másik férfinak. – Amint lehetséges visszajövünk magáért.

Miután az utolsó klipszeket is bekapcsolta, ráfordult a kimentett férfira.

– Öleljen át szorosán, és kapaszkodjon!

Tudta, hogy minden szavát hallják a helikopterben, és remélte, hogy a szavai nyersségét a feszültségének, és nem a benne dülő haragnak tudják be.

– Húzz fel minket, Dave, és tűnjünk el innen!

– Ben! – kiáltott kétségbeesetten Jake, ahogy egyre távolabb került testvérétől. Kiáltását elnyelte az üvöltő szél, a hullámok, az eső és a helikopter motorjának egyre erősödő zaja.

Összeszorította a szemét, és szorosán átölelte a hozzá tapadó testet. Teljesen tehetetlen volt. Akármennyire is szokatlan érzés volt meg kellett bíznie a mentőcsapatban, abban, hogy tudják, hogy mit csinálnak.

Azzal, hogy kizárta a külvilágot, az érzéseire tudott koncentrálni – bár megnevezni egyiket se tudta volna.

A félelem ott volt. Vagyis inkább a vakrémület, különösen akkor, amikor a szél megdobta a helikoptert, és a csörlő félelmetes körözésbe kezdett, vagy éppen visszahullottak a hullámok felé.

Aztán ott volt a harag. Jake nem csak azért volt dühös, mert elveszítette a „ki megy fel előbb” harcot. Jelenleg mindenre és mindenkire haragudott. Azokra, akik rávették az embereket, hogy a luxusjachtjaikkal kihajózzanak a veszélyes tengerre, kockáztatva az életüket. Az egész univerzumra, hogy pont itt és pont most egy hurrikánt küldött a nyakukra. A sorsra, hogy elszakította az ikertestvérétől, önmaga másik felétől.

És talán magára Benre is haragudott. Miért mondott ilyen szörnyűséget az édesanyjukról?

Ha mindez igaz, de eddig nem árulta el neki, akkor képes arra, hogy darabokra zúzza a közöttük a születésük óta fennálló elszakíthatatlan köteléket.

Lehet, hogy az általa ismert élet a mai nappal véget ér? Függetlenül attól, hogy túléli-e ezt a szörnyű napot?

És még valami motoszkált a fejében. Vagy inkább a szívében. Igazából... a lelke mélyén.

Valami, ami gyerekkora óta ott visszhangzott, de el kellett némítania.

Mostanra már automatizmussá vált. Olyan készséggé, amely felnőttként nemzetközi sztárrá tette. Képes volt elképzelni, hogy egy másik ember hogyan kezelne egy helyzetet, hogy a végén minden jóra forduljon.

Ez egy filmjelenet. A valóság elferdíthető. Ő egy ejtőernyős. Ez nem egy szörnyű baleset. Neki itt van feladata. Nem őt mentik éppen, hanem a lányt. Egy gyönyörű lányt.

Segített, hogy tudta, hogy az idegen, akit szorosán átölel egy nő. Nem mintha éppen kicsi és nőies lett volna, de ezt tudta kezelni.

Soha nem volt még ennyire nehéz kikapcsolnia a valóságot. Agyának egy nagy része folyamatosan emlékeztette, hogy ez a szörnyűséges helyzet túl valóságos és el kellene kerülni. Hogy, még ha film is lenne, ezt a részt kaszkadőr forgatná, mert a biztosítása nem fedezi ezt a fajta kockázatot.

De Jake legyőzte ezeket a gondolatokat.

Az volt a küldetése, hogy megmentse a világot. A helikopter valahol leterzi őket, ő otthagyja a lányt és visszarepül a viharba. Persze nem szívesen, mert kétségbeesetten szerelmes a lányba.

Kockára teszi az életét, hogy... megmentse, nem, nem az ikertestvérét, az túl csöpögős lenne. Ez a film sötét pillanata és ő a főhős, szóval inkább az ellenségét megy vissza megmenteni.

És hirtelen a menekülési útvonal elé, amely amióta az eszét tudja megoldást jelentett minden válságos helyzetben, most egy leküzdhetetlennek tűnő akadály gördült.

Lehet, hogy Ben tényleg az ellenség?

Legalább megpróbálta, és pár percre sikerült is elterelnie a gondolatait rémálomszerű helyzetéről.

Megmentője megpróbált kapcsolatba lépni a pilótával. A szél üvöltött, és bár a lány a mikrofonba beszélt, kiabálnia kellett, hogy megértsék. Jake csak pár centiméterre volt a lánytól, mégsem értette minden szavát.

Valami fényről meg a holdról volt szó.

Most viccel?

– A világítótorony – mondta Ellie sürgetően Dave-nek. – Öt óránál. Az ott a Félhold-sziget.

– Vettem – válaszolta Dave feszült hangon. – Délkelet felé tartunk.

– Ne. A strandra...

– Milyen strandra?

– Szemben a Félhold-szigettel. Ott tegyél le minket.

– Mi? Az a semmi közepe.

– Tudom. Van ott egy ház...

Elég nehéz volt kommunikálni a külső zajok és a sistergés miatt mindenféle magyarázkodás nélkül is.

Ez a sziget volt Ellie gyerekkori paradicsoma. Nagyapja volt az utolsó világítótorony őr és a családi nyaraló itt, a sziget elhagyatott részén feküdt.

A múlt most nem számított. Ez volt a legközelebbi szárazföldi terület és tudta, hogy itt menedéket találnak. És elég közel volt, hogy letegyék a férfit és visszamenjenek a másikért.

A férfi még mindig annyira szorította, hogy alig kapott levegőt. Az ölelés bármilyen más helyzetben elfogadhatatlanul intim lett volna. Az arca olyan közel volt az övéhez, hogy Ellie nem is tudta kivenni a vonásait. Arcára tapadó haja feketének tűnt, és túl hosszú volt Ellie ízlésének. Állát többhetesnek tűnő szakáll borította, szemét összeszorította, amitől arca ráncba szaladt, és ettől idősebbnek látszott a vélhető koránál.

Nagy volt, annyira nagy, hogy Ellie furcsán kicsinek érezte magát. Száznyolcvan centiméteres magasságával a legtöbb nőnél és sok férfinál is magasabb volt. Mindig irigyelte az alacsonyabb

nők törekenységét és nőiességét. Egészen addig, amíg mindennél erősebbnek kellett lennie. Akkor végre értékelní kezdte, hogy generációk óta harcosvér folyik az ereiben.

Soha többé egyetlen férfi sem éreztetheti, hogy Eleanor Sutton kicsi és jelentéktelen.

Szájával a férfi füléhez hajolt.

– Nemsokára földet érünk a strandon. Húzza be a lábait, és hagyja, hogy én irányítsam a becsapódást!

Dave mindent megtett, hogy lassan eressze le őket, és Ellie is, hogy felmérje a távolságot a földig. De még soha nem volt ennyire nehéz. A tajték eltakarta a látóhatárt, a szél felkorbácsolta a parti homokot.

– Húsz... tizenöt... – Ez egyszerően örület, milyen tempóban ereszkednek! Mindketten kitörík a bokájukat földet éréskor. – Tíz... Lassabban, Dave!

Mindent megpróbált, de a becsapódás kemény volt, és bakancsa ellenére Ellie bokájába éles fájdalom nyilallt. Hátraesett, a férfi rá, s egy pillanatra megint megérezte, hogy milyen nagy és erős.

És azt, hogy nem kap levegőt.

De aztán a helikopter továbbvonszolta őket a homokban. Ellie érezte, ahogy az arcát mint a smirglipapír, úgy sérti föl a homok, miközben leszakítja a mikrofonját. A fejhallgatója még működött, de nem volt szüksége Dave sürgető utasítására ahhoz, hogy azonnal megpróbálja lekapcsolni magukat a csörlőről, mielőtt még elérík a part melletti fákat. Mielőtt meghalnak, vagy ami még rosszabb, beakad a kötél és lerántja a helikoptert a levegőből.

Valahogy sikerült. A helikopter felemelkedett. Ha pedig végre sikerülne lekapcsolnia magáról ezt az embert, Mike megint leengedhetné neki a csörlőt.

De túl sokáig tartott, míg végre sikerült kinyitnia a klipszeket. Túlzottan remegett a keze a hidegtől és a fájdalomtól.

A férfi megpróbált segíteni.

– Ne! – kiáltotta Ellie. – Majd én. Maga csak ront rajta!

A férfi ökölbe szorított kézzel kérdezte:

– Ugye visszamegy érte? Visszamegy Benért?

– Igen. Csak hagyjon...

Végül sikerült kikapcsolnia az utolsó klipszet is, végre szétválhattak. Ahogy ránehezedett a sérült bokájára, Ellie majdnem azonnal elesett, de valahogy sikerült talpon maradnia, és intett a helikopternek, hogy húzza fel. Amint a levegőben lesz, már úgysem számít majd, ha fáj a bokája.

– Sajnálom, El. Nem tudlak felhúzni – hallotta Dave hangját a fejhallgatóban. – Erősödík a szél, és az egyik beteget sürgősen kórházba kell szállítanunk.

A helikopter egyre kisebb lett a látóhatáron.

– Ne! – kiáltotta Ellie a karjával eszeveszetten integetve. – Neee!

A férfi ott állt mellette.

– Mi történik? – ordította. – Hova megy?

Vállon ragadta Ellie-t.

– Vissza kell mennie Benért! – Arca eltorzult kétségbeesésében.

– Nem hagyják. Túl veszélyes.

A férfi elengedte, hogy ő is integethessen a helikopternek.

– Jöjjenek vissza! – kiáltotta. – Hittem magukban, a fenébe is...

De az élénkpiros helikopter eltűnőben volt a sötétedő égbolton. Ellie még mindig hallotta Dave hangját.

– Megvannak a GPS-koordinátáitok. Amint kitisztul az idő, értetek jön valaki. Keressetek menedéket. A másik rádiód még működik, azon foglak hívni. – Dave hangja feszült volt, Ellie érezte, hogy nem akarja itt hagyni, megszegve minden íratlan szabályt, ami ezt a kis csapatot összekovácsolta.

– Vigyázz magadra, Ellie.

A helikopter eltűnt a szemük elöl.

Egy örökkévalóságnak tűnő ideig csak álltak az elhagyatott parton mozdulatlanul.

Aztán a férfi lassan elindult, és tett néhány lépést a tajtékozó hullámok felé. Majd megállt, és kétségbeesetten felüvöltött. Ellie megborzongott, összeszorult a torka.

– Visszamentem volna – kiáltotta Ellie. – Ha hagyták volna.

A férfi két rövid lépéssel odaugrott hozzá.

– Én meg maradtam volna – üvöltötte vissza.

Mérges volt rá? Hogy megmentette az életét?

Nem teljesen értette a férfi szavait. Talán rosszul hallotta. Ellie kikapcsolta a bukósisak szíját, és levette a sisakot fejről. A férfi még mindig kiabált.

– Ki jogosította fel arra, hogy eldöntse, hogy kit ment meg először?

– Örüljön, hogy életben van! – kiáltott vissza dühösen. – És ha hamarosan nem találunk valami menedéket, valószínűleg mindketten kihűlünk és meghalunk, és akkor az egész felesleges volt. És magát ki jogosította fel arra, hogy az én életemet veszélybe sodorja?

A választ meg sem várva megfordult, és megpróbált tájékozódási pontot találni. Vissza kellett, hogy forduljon a Félhold-sziget felé, hogy valami elképzelése legyen, hol is vannak. A világítótorony balra feküdt, így észak felé kellett venniük az irányt. A nyaralójuk éppen egyvonalban volt a világítótoronnyal.

Ellie most már magabiztosan elindult felfelé a parton. Nem fordult hátra, hogy megnézze, követi-e a férfi. Ha itt akart maradni és meghalni, mert nem tudta megmenteni a barátját, akkor az az ő választása volt. Ő megpróbál életben maradni, köszöni szépen.

Csak éppen alig tett két lépést, a bokája megadta magát, és Ellie a földre rogyott.

– Mi a baj? A férfi a másodperc töredéke alatt mellette termett. – Mi történt?

– A bokám. Azt hiszem eltörött.

Ha káromkodott is, a szél elnyelte a szavait. Ellie érezte, ahogy a férfi könnyedén felkapja, mintha éppen olyan könnyű lenne, mint azok a nők, akiket korábban irigyelt.

– Merre? – kérdezte a férfi.

– Északi irányban – mutatott Ellie. – Körülbelül egy mérföld.

Egy szellőkés, amely a férfit majdnem ledöntötte a lábáról emlékeztette Ellie-t, hogy ez még csak a hurrikán előszele. A dolgok még sokkal rosszabbra fognak fordulni.

A bokájába nyilalló fájdalomtól majdnem rosszul lett. De nem ájulhatott el, különben hogy talál el a férfi a nyaralóba, amely az egyetlen esélyük a túlélésre?

– Lesz ott egy folyó – tette hozzá. – Ott be kell fordulni a sziget belseje felé.

Érezte, ahogy a férfi szorosabbra fogja az ölelését. Borzasztó nehéz lehetett ebben a szélben, a puha homokban cipelni őt. És még nagyon messze voltak a háztól.

Meg tudja csinálni?

Ellie-nek nem volt más választása, meg kellett bíznia a férfiban. Összeszorította a szemét, és a férfi mellkasába fúrta az arcát, ahogy az a parti homokban tántorgott.

Nagyon rég nem ölelte férfi.

Legalább nem egyedül fog meghalni.

3. FEJEZET

A karjában tartott nő nem volt éppen pehelysúlyú.

Jake előrehajolt az ádáz szélben és ömlő esőben, lábát szinte csak vonszolta a puha homokban.

Egy újabb szellőkéstől majdnem orra esett. Összeszorította a fogát, és menetelt tovább. Menedéket kellett találniuk. A nőnek igaza volt. Lehet, hogy jobb lett volna, ha Ben van itt, és nem ő, de tényleg szerencséje, hogy életben maradt, és tartozott ennek a nőnek azzal, hogy mindent megtesz azért, hogy a mentőcsapat hősiessége ne legyen a semmiért, és életben maradjanak.

A nő egy folyót említett. Te jó ég. Még a nevét sem tudja. A nő megmentette az életét, és ő annyira hálátlan volt, hogy leordította a fejét cserébe.

Bal lábát egyre nehezebben vonszolta, és az ismerős fájdalom egyre erősebben hasított belé.

Szívébe is fájdalom nyilallt, ahogy gondolatai ismét visszatértek Benhez, aki még mindig a nyomorult mentőcsónakban hánykolódik valahol a tengeren.

Sajgó lába és Ben Afganisztánba terelték a gondolatait. Épp csak tizenkilenc évesek voltak, amikor beléptek a hadseregbe. Tizenhat éve történt, de fejében még mindig kristálytisztán élt az emlék. Az ő ötlete volt, hogy így elszökhetnek az apjuk elöl?

Charles Logan hangja úgy visszhangzott a fejében, mint az ágyúdörgés.

Ti elfajzott, gyengeelméjű kis korcsok. Az anyátok gyerekei vagytok. Semmit nem örököltetek tőlem. Hülyék, hülyék, hülyék...

Nem. Mindketten el akartak menekülni. Mindkettőjüknek szüksége volt a hadsereg durva valóságára, hogy megtudják, milyen is az élet a kiváltságos berkeken kívül. Hogy rájöjjenek, hogy kik is ők valójában.

De ő talán izgatottabb volt, vagy nem? A filmekben a katonák mindig hősök voltak, és a sorsuk a végén valahogy mindig jóra fordult.

Az mondjuk nem volt a terv része, hogy összezúzott lábbal szállítják haza. Egy gyerekeket szállító buszon történt robbantás után.

Ben utolsó szavai még mindig a fülében csengtek.

Szerinted mégis miért lett öngyilkos?

Ben talált rá akkor. Még csak tizennégy évesek voltak.

Tudott valamit, amit sosem árult el neki? Talált valami bizonyítékot arra, hogy nem véletlen túladagolás történt?

Egy búcsúlevelet talán?

Nem. Ez nem lehet igaz. Nem hagyta volna el a gyerekeit. Szerette őket, még ha nem is volt túl sokat velük, hogy kimutathassa.

Jake felordított. Nem akarta elfogadni, hogy anyja szándékosan hagyta el őket.

És azt sem, ami épp most történik velük. Hogy a bátyja valahol a könnyörtelen óceánon hánykolódik. Az ereje végén.

Vagy talán már meg is fulladt?

Nem. Azt biztosan érezné. Érezné, ha a másik felét elszakítaná az örökkévalóság.

A fájdalmas ordítás kirántotta Ellie-t az agyát körülölelő ködfátyolból.

Mégis mit gondolt? Eleanor Sutton nem egy ájult középkori hősnő. Nem támaszkodott senkire. Tudott gondoskodni saját magáról.

– Tegyen le – utasította a férfit.

De az csak menetelt tovább a dühöngő viharban.

– Nem. Még nem vagyunk a folyónál.

– Meg akarom nézni, hogy hol vagyunk – mondta, miközben megpróbált a tenger felé tekinteni.

Nem volt túl jó ötlet, hogy levette a sisakját. A szél az arcára tapasztotta hosszú haját, és